D. Hitler a expus politica Germaniei

Discursul din şedinţa de Luni a Reichstagului

Berlin, 30 (Rador).—**D. Hitler a rostit Luni seara discursul său aşteptat, în şedinţa solemnă a primului Reichstag al Germaniei Mari, în care, pe lângă vechile provincii ale Germaniei, sunt reprezentate şi provinciile alipite prin anexarea Austriei şi a regiunilor sudete.**

Primit cu aplauze furtunoase de deputaţii ridicaţi în picioare, Fuehrerul şi-a început cuvântarea amintind că azi se împlinesc şase ani dela data de 30 Ianuarie 1933, când regimul naţional-socialist a venit la cârmă.

D. Hitler a declarat: Aproape 13.000.000 de alegători şi alegătoare mă sprijineau în 1933. Celelalte 20.000.000 de voturi se risipeau între partidele şi grupările care atingeau un număr total de 35. Singura legătură care unea aceste partide şi grupări, era ura comună contra mişcării noastre tinere. Ele se coalizaseră în lunga luptă a naţional-socialismului pentru cucerirea puterii. Se coalizaseră pentru a-şi apăra interesele şi în acest scop făcuseră cauză comună cu evreimea. Episcopii politizanţi ai diferitelor biserici întindeau mâinile lor, binecuvântând această turmă.

Numai o minune părea să mai poată mântui Germania în ultimul minut. Adversarii noştri îşi băteau joc de credinţa noastră în această minune.

Un Reich german, prăbuşindu-se în haosul bolşevic, ar fi aruncat întregul Occident într'o criză a cărei grozăvie nu putea fi prevăzută. Numai locuitorii unei insule şi mărginiţi în concepţiile lor, puteau să-şi închipuie că ciuma roşie se va opri în faţa caracterului sacru al unei idei democratice sau la frontierele statelor celor interesaţi.

Salvarea Europei a început cu Mussolini şi cu fascismul italian într'o parte a continentului nostru. Naţional-socialismul a continuat această operă de eliberare, la celălalt capăt al continentului, şi acum asistăm din nou, într'o altă ţară, la spectacolul unei valoroase victorii asupra încercării destructive făcută de evreime şi de Internaţionale contra lumii civilizate europene.

La 30 Ianuarie 1933, mi-am făcut intrarea la Wilhelmstrasse cu un sentiment de neliniştе profundă pentru viitorul poporului meu. Astăzi, după şase ani, sunt în situaţia de a vorbi în faţa primului Reichstag al Germaniei Mari.

In adevăr, noi suntem cu mult mai mult în măsură decât oricare altă generaţie, de a cântări înţelesul cucernic al cuvintelor: „Ce schimbare, prin voinţa lui Dumnezeu!"

Şase ani au fost deajuns pentru a înfăptui visul de numeroase veacuri. Un an a fost deajuns pentru a da poporului nostru putinţa de a se bucura de această unitate, la care au aspirat zadarnic atâtea generaţii.

Acest vis nu a fost înfăptuit fără lupte, cum puteau să creadă oamenii mărginiţi. In adevăr, acest an al unităţii germane a fost precedat de aproape 20 de ani de luptă fanatică pentru triumful unei idei politice. Acest succes a fost obţinut cu preţul unor sforţări nemaiauzite de voinţă şi, prin forţa hotărârilor curagioase, continuate cu ultima energie.

Fac o analiză generală istorică asupra anului 1938.

Misiunea naţional-socialismului

Trecând la misiunea naţional-socialismului şi la chestiunile de viaţă internă ale naţiunii germane, Fuehrerul a declarat: Comunitatea naţională, disciplinată şi formată în ascultare, este în stare să mobilizeze forţele care slujesc a înlesni salvgardarea existenţei popoarelor şi a asigura prin urmare reprezentarea rodnică a intereselor tuturor. Totuşi această comunitate nu poate fi creiată prin constrângere, ci prin puterea persuasivă a unei idei şi prin eforturile unei educaţii neîntrerupte. Naţional-socialismul vrea să realizeze adevărata comunitate a poporului. Se poate ca acest ideal să ceară un timp considerabil. Dar aceasta nu este o adevărată nenorocire. Dimpotrivă, frumuseţea acestui ideal ne sileşte la o muncă neîntreruptă şi la o luptă permanentă pentru a-l atinge.

Aceasta este diferenţa între programele partidelor din timpuri perimate şi programul naţional-socialismului. In timp ce activitatea fostelor partide se sleia în tratarea chestiunilor politice şi economice ale zilei şi se desfăşura aproape exclusiv în sânul Parlamentelor, mişcarea naţional-socialistă trebue să muncească fără încetare pentru a forma şi a mobiliza poporul

Este adevărat că există oameni pe care nici chiar evenimentele cele mai considerabile şi mai senzaţionale nu îi mişcă şi nu îi pun pe gânduri. Aceşti oameni nu fac istoria şi este cu neputinţă să faci istoria cu ei. In stupiditatea sau în decadenţa lor blazată, aceşti oameni sunt un produs inutilizabil, un gunoi natural. Idealiştii, fervenţii, activiştii, sunt singurele elemente care contează într'o comunitate naţională. Li se pot ierta mici de slăbiciuni, cu condiţia să aibă tăria de a face la nevoe, în slujba idealului sau a concepţiei lor despre ideal, jertfa vieţii lor.

Pentru ocuparea părghiilor de comandă ale statului şi ale partidului, atitudinea morală şi caracterul precumpănesc asupra însuşirilor ştiinţifice şi aşa zise intelectuale. Căci acolo unde trebue să comanzi, ceeace interesează nu este ştiinţa abstractă, ci capacitatea născută de a conduce şi un spirit pronunţat de responsabilitate, prin urmare spiritul de hotărâre, curajul şi puterea de a rezista.

Dacă spun aceste cuvinte, le spun sub impresia unui an istoric, care m'a învăţat mai mult decât întreaga mea viaţă importanţa, ba chiar necesitatea vitală a acestor virtuţi. Anul acesta mi-a dovedit că într'un moment critic un singur om energic face totdeauna mai mult decât zece intelectuali şovăelnici.

Statul german actual nu cunoaşte prejudecăţi sociale. El nu

CANCELARUL HITLER VORBIND

cunoaşte prin urmare deosebiri, nici discriminări morale, bazate pe diferenţe sociale. Dacă azi, după o guvernare de şase ani, îmi arunc privirile spre viitor, trebue să-mi exprim profunda încredere ce mă însufleţeşte.

Coeziunea naţiunei germane îmi dă certitudinea că statul naţional-socialist va rezolva într'un viitor apropiat sau îndepărtat toate misiunile ce vor fi impuse poporului nostru.

Sunt convins că poporul german, care a tras învăţătură dintr'o lecţie istorică de câteva zeci de ani, va urma cu ultima energie pe şefii săi.

Problema coloniilor

Şi Fuehrerul a subliniat cele petrecute realmente după război, printre care reparaţiile, răpirea coloniilor pe care Germania şi le însuşise de plin drept.

Poporul cel mai puternic din Europa Centrală este silit printr'o serie de manevre cu adevărat geniale să desfăşoare mai mult încă decât înainte de război capacităţile sale de export. Atitudinea ţărilor victorioase a fost nesăbuită şi irresponsabilă.

Deslipirea coloniilor germane era o violare a dreptului moral, iar, din punct de vedere economic, o pură nebunie. Din punct de vedere politic, justificarea acestei măsuri a fost atât de scandaloasă încât eşti înclinat să o socoţi drept pur şi simplu stupidă.

Şi, în realitate, problema hotărîtoare s'a pus la sfârşitul războiului cu o brutalitate şi mai mare decât înainte de război. Ea se rezuma astfel: Cum se poate asigura o participare echitabilă şi rezonabilă a tuturor marilor naţiuni la bogăţiile lumii? In adevăr, nimeni nu poate accepta ideea că s'ar putea osândi la infinit, cum este cazul Germaniei, 80.000.000 de oameni la o viaţă de paria sau că ar putea fi reduşi la o tăcere veşnică, lipsindu-i de câteva mijloace de proprietate ridicole, datorită unor violenţe anterioare.

Şi aceasta are valoare nu numai pentru Germania, dar şi pentru toate popoarele care se află în aceiaşi situaţie. Sau se distribue bogăţiile lumii prin violenţă şi atunci această repartizare va trebui să sufere din când în când corecturi prin violenţă sau aceste bogăţii sunt distribuite din punctul de vedere al echităţii şi raţiunei şi atunci această echitate şi această raţiune trebue să slujească realmente justiţiei şi raţiunei.

Se poate ca pentru proprietar să fie bine şi uşor că creadă că Atotputernicul a îngăduit câtorva popoare să acapareze lumea întreagă prin violenţă şi să apere apoi aceste jafuri cu ajutorul unor teorii morale, dar pentru cel care nu are nimic aceste teorii nu prezintă niciun interes şi nu obligă la nimic. Nu se rezolvă problema când un mare om de stat declară mai apoi cu un rânjet că sunt naţiuni care au totul şi că celelalte trebue să rămână prin urmare pentru totdeauna nevoiaşe. Statele cu adevărat guvernate de popor resping aceste teorii. Niciun popor nu s'a născut pentru a poseda totul sau pentru a nu poseda nimic. Posesiunile în lumea aceasta sunt rezultatul evoluţiei istorice.

Cât despre Germania, situaţia este foarte simplă. Reichul numără 80.000.000 de locuitori. Posesiunile coloniale, pe care Reichul le-a câştigat prin contracte şi prin cumpărături, i-au fost răpite, contrar asigurărilor solemne ale preşedintelui Wilson, asigurări care constituiau temeiul capitulării noastre. Afirmaţia că aceste colonii nu au nici o valoare ar trebui să îndemne pe cei care ne-au despuiat să ni le dea îndărăt fără vorbă. Argumentul că acest lucru nu este posibil pentrucă Germania nu va şti ce să facă cu ele, căci nu a ştiut ce să facă cu ele înainte de război, este pur şi simplu ridicul. Germania nu a avut timp destul pentru a-şi desvolta coloniile. Înainte de război ea nu era redusă la aceleaşi necesităţi ca azi.

Argumentul că nu pot fi redate coloniile acestea pentrucă Germania ar putea obţine astfel o poziţie strategică constitue o încercare nemaiauzită de a contesta „a priori" unei naţiunei un drept elementar.

Germania nu are nevoe de coloniile sale pentru a forma acolo armate. Ea dispune de destuţ soldaţi de rasă germană. Dacă are nevoe de colonii este pentru a-şi asigura viaţa economică. Dacă nu suntem crezuţi, aceasta nu are nici o importanţă şi nu scade cu nimic drepturile noastre.

Este sigur că cu timpul o naţiune de 80.000.000 nu poate fi tratată într'un chip discriminatoriu. Toate aceste afirmaţii ipocrite şi mediocre dovedesc numai că este vorba de o chestiune de forţă şi că raţiunea şi justiţia nu au niciun amestec.

decât a se păşi pe căi care aduc poate câtorva beneficiari internaţionali ai armamentelor dividende enorme, dar care împovărează popoarele cu mult prea mult. Socotesc că cele 3.000.000 de km. pătraţi de colonii germane acaparate de Anglia şi Franţa şi refuzul de a recunoaşte egalitatea de drepturi a Germaniei în domeniul politic şi militar au cauzat Angliei o cheltuială de peste 20 miliarde mărci aur. Mă tem că într'un viitor apropiat această cifră va fi depăşită cu mult. Dacă fostele colonii germane nu aduc niciun câştig, ele costă, dimpotrivă mulţi bani.

S'ar putea răspunde că tot acesta este cazul şi pentru Germania. Desigur. Şi nu ne bucurăm. Dar este o diferenţă. Noi luptăm pentru existenţa noastră şi ceilalţi pentru a menţine o injustiţie care nu le aduce niciun folos.

Ocupându-se de misiunile politicii economice, Fuehrerul a declarat: Trebue ca pe viitor să procedăm la o selecţie îngrijită a puterilor noastre de muncă, să reglementăm sistematic utilizarea lor, să realizăm cele mai ridicate randamente printr'o raţionalizare şi o organizare tehnică mai bună a condiţiilor noastre de muncă, scutind astfel risipa forţelor muncii, economisindu-le pentru noui producţii.

Aceasta ne obligă să liberăm într'o măsură mai mare piaţa fondurilor, pentru îmbunătăţirea tehnică a întreprinderilor noastre şi să le uşurăm de obligaţiile statului. Lucru care implică necesitatea unei fuziuni mai accentuate a economiei şi a finanţelor.

Vreau să termin punerea la punct a Băncii Reichului, să o despart de influenţele sale internaţionale şi să fac din ea Institutul de emisiune al Reichului. Fiecare german are datoria să înţeleagă politica economică a Reichului.

Este regretabil că trebue să angajăm un procentaj ridicat din puterile noastre de muncă pentru înarmări, care nu sunt productive, dar este necesar. In definitiv, economia Reichului depinde de securitatea naţională. Este mai bine să recunoaştem acest lucru la timp.

Datoria guvernului naţional-socialist este de a face în domeniul înarmării tot ce este omeneşte posibil. Căci anii de dezarmare nu au fost ani de egalitate internaţională a drepturilor politice sau economice, ci dimpotrivă aceşti ani au fost epoca tratamentului celui mai umilitor pe care l-a îndurat vreodată un popor, epoca celor mai triste capitulări.

Nu avem niciun drept să bănuim că dacă Germania ar deveni a doua oară victima unei asemenea prăbuşiri, i s'ar rezerva un alt tratament.

O expunere a evenimentelor din anul 1938

Şi Fuehrerul a făcut o expunere a evenimentelor istorice din 1938. Apoi a continuat:

Printre cele 14 puncte ale preşedintelui Wilson, supuse, în numele Statelor-Unite şi al celorlalţi aliaţi Germaniei în cazul unui armistiţiu, ca baze ale păcii mondiale ce urmă să fie organizată, se afla şi fraza evidentă a dreptului de autodeterminare al popoarelor. De fapt, puterile aliate de atunci s'au slujit mai târziu de acest principiu acolo unde el le favoriza ţelurile lor egoiste.

Astfel, se refuză să se redea Germaniei coloniile, afirmându-se că nu pot fi redaţi Germaniei indigeni, împotriva voinţei acestora, deşi în 1918 nimeni nu s'a sinchisit de această voinţă.

Or, deşi proclamau principiul dreptului popoarelor de a dispune de soarta lor, protectorii triburilor primitive de negri, aliaţii, refuzau în 1918 poporului civilizat până la cel mai înalt punct, acordarea unui drept elementar ce-i fusese solemn promis.

Cât despre articolul din pactul Societăţii Naţiunilor, privitor al posibilităţile de revizuire, prevederile sale nu au decât o valoare pur platonică.

In Ianuarie 1938 am luat hotărârea neclintită de a asigura în cursul anului, prin toate mijloacele, dreptul de autodeterminare celor şase milioane şi jumătate de germani din Austria.

Şi Fuehrerul a amintit întrevederea pe care a avut-o cu cancelarul Schuschnigg la Berchtesgaden, discursul său dela 22 Februarie din Reichstag, hotărirea lui Schuschnigg „de a viola cu intenţie acordul contractat leal la Berchtesgaden", ordinul dat de Fuehrer unei părţi din trupele gremane de a trece frontiera la 12 Martie, ora 8 dimineaţa, spre a elibera Marca dela Est, răscoala generală în Austria, demisia d-lui Schuschnigg, la cererea ce i-a fost adresată de Austria de a trimite trupe germane spre a împiedica turburările, şi în sfârşit încorporarea definitivă a Mărcii de Est în Reich.

Toate acestea s'au desfăşurat — a continuat oratorul — cu o repeziciune în adevăr fulgerătoare. Increderea în repeziciunea şi puterea de luptă a nouei armate germane nu a fost dezamăgită. Dimpotrivă, ea a depăşit toate prevederile. Convingerea despre valoarea eminentă a acestui instrument fără pereche a fost confirmată în câteva zile.

Alegerile pentru Reichstag dela 10 Aprilie au dovedit consimţământul unanim al poporului german.

Impotriva democraţiilor

In cotinuare, Fuehrerul s'a ridicat contra democraţilor, care ar vrea să aducă îmbunătăţiri în lume. Denunţând „strigătele puternice ale moraliştilor şi reformatorilor democraţi din întreaga lume", Fuehrerul a continuat:

Auzim în fiecare zi din discursuri şi din ziarele acestei democraţii despre dificultăţile pe care trebue să le străbată poporul german. Aceşti oameni ne comunică, cu o încredere care traduce bucuria pe care o simţi când vezi paguba altuia, că ne sbatem în ghiarele foametei sau că suntem ameninţaţi de o foamete iminentă, că vom pieri printr'o criză financiară, printr'o criză de producţie sau printr'o criză de consumaţie.

Săptămâna trecută, faţă de concentrarea şi întărirea voinţei poporului german de a-şi asigura existenţa, am putut citi: întâi, că Germania posedă, este adevărat, un excedent de producţie, dar că se va prăbuşi, din cauză că-i lipseşte puterea de cumpărare; în al doilea rând, am citit că Germania are fără îndoială o enormă nevoe de consum, dar că se va ruina din cauza unei lipse de producţie; în al treilea rând, că suntem striviţi de o datorie nemaiauzită; al patrulea, că nu vrem să mai facem datorii, dar că naţional-socialiştii păcătuesc în acest domeniu contra principiilor celor mai elementare ale concepţiei capitalismului privat, ceeace, slavă Domnului, va duce Germania la ruină: în al cincilea rând, am citit că din cauza lamentabilului său standard de viaţă poporul german se revoltă; în al şaselea, că statul nu mai poate menţine nivelul ridicat de viaţă al poporului german. Şi aşa mai departe. Aceste prevestiri şi aceste ieremiade nu sunt sincere decât într'o privinţă: dorinţa sinceră a democraţilor ca poporul german şi mai ales regimul naţional-socialist să piară cât mai curând. Dar poporul german şi noi mai ales ştim un lucru: e adevărat că Germania se găseşte de multă vreme într'o situaţie economică deosebit de grea. Pentru mulţi oameni, această situaţie părea disperată după 1918. Dar naţional-socialismul a sdrobit sistemul unei laşe resemnări şi a mobilizat voinţa de conservare a naţiunei.

Această redresare a fost încoronată de un succes nenădăjduit, astfel încât pot declara:

1) Ducem în adevăr o luptă gigantică, pentru care am angajat toate puterile şi energiile poporului nostru.

2) In această luptă, vom izbândi. Am şi izbândit.

Care sunt cauzele tuturor dificultăţilor noastre economice? Suprapopularea Germaniei. Poporul german, cu o densitate de 135 de locuitori la km. pătrat, trăeşte fără asistenţă străină şi fără rezerve acumulate mai dinainte. Jefuită timp de 15 ani de întreaga lume, strivită de o datorie astronomică, lipsită de coloniile sale, se hrăneşte şi poate să se îmbrace şi nu are şomeuri. Cui îi va mai reuşi o asemenea minune?

Sunt pe lumea aceasta state care au o densitate de numai 5 până la 11 locuitori pe km. pătrat. Aceste state au pământuri arabile imense, nedesţelenite, dispun de toate resursele miniere imaginabile, şi cu toate acestea nu sunt în stare să rezolve propriile lor probleme sociale. Reprezentanţii acestor state jură pe calităţile miraculoase ale democraţiei lor. Le urăm tot norocul ce se poate închipui. Dar atâta timp cât Germania era democratică, aveam 7.000.000 de şomeuri, o economie ruinată şi o societate ameninţată de revoluţie. Cu toate aceste dificultăţi, am rezolvat aceste probleme, şi aceasta mai ales graţie regimului şi organizării noastre interne. Reprezentanţii democraţiilor străine, mai pot ei să se mire dacă credem că regimul actual este mai bun decât regimurile anterioare şi mai pot ei să se mire că poporul german aprobă regimul actual şi reneagă regimurile anterioare?

Cum ar putea avea cineva îndrăzneala să vrea să ne dea o democraţie, când noi avem o democraţie mai bună decât a lor.

Se declară că totuşi o colaborare ar trebui să fie posibilă între democraţii şi „dictaturi". Ce înseamnă aceasta? Chestiunea regimului sau a organizării unei comunităţi naţionale nu poate fi pusă în discuţie. Noi nu ne ocupăm în niciun chip de regimul altor popoare. Nu vedem niciun avantaj în exportarea ideei naţional-socialismului, nu avem niciun motiv să intrăm în război contra altor popoare pentrucă sunt democrate.

Afirmaţia că Germania naţional-socialistă va ataca într'un viitor apropiat America de Nord sau de Sud, Australia, China sau Olanda, pentrucă aceste ţări menţin alte regimuri face parte din aceiaşi categorie cu prooroc-irea că imediat după aceea vom ocupa şi Luna.

O invinuire neîndreptăţită

Fuehrerul a combătut apoi învinuirea că depe urma metodelor comerciale aplicate de Germania comerţul mondial este în plin regres. Această învinuire, — a spus el, — dacă este conformă cu adevărul, să cadă asupra celor cari poartă răspunderea situaţiei. Statele cu regim capitalist internaţional sunt cele cari prin manevrele lor monetare au distrus în mod arbitrar orice relaţie stabilă între diferitele monede, în scopuri de un egoism exagerat.

In aceste condiţiuni, sistemul german care dă pentru o muncă convenabilă un produs convenabil este o metodă mai nimerită decât plăţile prin mijlocirea devizelor, care după un an pierd mai multe procente din valoarea lor. Dacă sunt câteva ţări care combat metoda germană, ele o fac mai ales pentru simplul motiv că această metodă a reglementării traficului comercial a pus capăt speculaţiilor bursiere şi monetare internaţionale, în folosul tranzacţiilor comerciale convenabile.

Constrângerile la care este supusă economia politică germană sunt atât de mari încât nici o ameninţare de represalii capitaliste nu vor putea să ne facă să renunţăm la activitatea noastră economică.

Căci cauza tuturor acestora trebue să fie căutată în mizeria ce ne este impusă fără necesitate şi fără să fim vinovaţi.

Este absolut fără importanţă ce regim reprezintă interesele naţiunii germane. Ceeace interesează este că acest regim să salvgardeze aceste interese.

Politica reparaţiilor a vindecat poporul german de iluzii

In urma politicii reparaţiilor poporul german a fost nu numai vindecat de numeroase iluzii şi scutit de numeroase ideologii economice şi concepţii financiare sancţionate ca teologii. Dacă vreodată mizeria face pe om prudent, ea l-a făcut în cazul poporului german. Am învăţat sub imperiul acestei mizerii să ţinem seama de capitalul cu adevărat esenţial al unei naţiuni, adică de puterea de muncă. Surădem azi când ne gândim la o epocă în care economiştii noştri credeau cu adevărat că valoarea unei metode este determinată şi mai ales garantată de rezervele de aur şi de devizele acumulate în tezaurele băncilor de stat. Statul naţional-socialist a stabilizat valoarea monedei sale, forţând producţia, într'un moment în care marii pontifi financiari şi economici ai altor ţări ne prooroceau la fiecare 15 zile prăbuşirea. Am făcut experienţa că numai într'un domeniu ne este cu neputinţă să forţăm producţia şi anume în domeniul alimentaţiei. Natura ne impune în acest domeniu o limită. Dacă nu se face faţă acestei situaţii, puterea de consum ar putea fi restrânsă prin limita producţiei de articole alimentare.

Situaţia care s'a creiat în acest caz nu ar putea fi rezolvată decât prin două metode: sau prin importul suplimentar de produse alimentare, cu alte cuvinte, printr'un export mai mare de produse germane, sau prin sporirea spaţiului de viaţă al poporului nostru.

Deoarece cea de a doua soluţie nu este încă posibilă din cauza orbirii naţiunilor victorioase în război, suntem siliţi să recurgem la prima soluţie. Trebue să exportăm pentru a cumpăra produse alimentare şi, pentrucă aceste exporturi cer materii prime pe care nu le avem, trebue să realizăm un surplus la export spre a ne procura aceste materii prime.

Constrângerea nu este deci de ordin capitalist, cum ar putea fi cazul în alte ţări, ci un efect al mizeriei şi al necesităţii celei mai aspre, care pot fi impuse unui popor, mai ales a grijii de pâinea cea de toate zilele.

Şi dacă unii oameni de stat străini ameninţă că vor recurge la represalii economice de tot felul, trebue să declar că în cazul acesta, o luptă economică disperată va fi angajată, o luptă pe care vom şti să o susţinem cu mare înlesnire. Pot asigura pe toţi scepticii din străinătate, că poporul german va pune la dispoziţia guvernului său toată puterea sa de muncă pentru a susţine această luptă. Cât despre guvern pot declara că el este hotărît la totul. O soluţie definitivă a acestei probleme şi mai ales o soluţie rezonabilă, nu va fi posibilă decât dacă raţiunea şi bunul simţ vor birui lăcomia câtorva popoare, cu alte cuvinte dacă aceste popoare vor învăţa să recunoască că încăpăţânarea în injustiţie nu slujeşte economiceşte şi politiceşte la nimic şi nu este decât o nebunie.

D. Hitler a denunţat încăodată consecinţele politicei inspirate de ura ce s'a arătat Germaniei după război. In domeniul economic, distrugerea oricărei putinţe de înviorare economică mondială, în domeniul militar, menţinerea dezarmării pentru naţiunile învinse, care trebuia să ducă şi să îndemne într'o zi la o revoltă violentă.

Soluţionarea crizei cehoslovace

Fuehrerul a trecut apoi la soluţionarea crizei cehoslovace, spunând între altele:

După câteva săptămâni, Cehoslovacia, ataţată de campania internaţională de ură a anumitor ziare şi a unor anumiţi politicieni, a început să asupreasca tot mai mult pe germani. Nici o putere din lume, care are un sentiment al onoarei, nu ar fi rămas indiferentă în faţa acestor fapte. Omul răspunzător pentru această situaţie, care puţin câte puţin transforma Cehoslovacia într'un centru de planuri ostile contra Reichului, era d. Beneş. Răspunzând unei sugestii pornită din anumite cercuri străine şi tare pe sprijinul lor, el a ordonat în Mai 1938 mobilizarea cehă, care avea ca scop în primul rând să provoace Reichul şi, în al doilea rând, să aducă Reichului o înfrângere diplomatică şi o pierdere a prestigiului său internaţional.

Astfel s'a menţinut şi răspândit ficţiunea că Cehoslovacia ar fi fost silită să mobilizeze din cauza unei mobilizări germane şi că, graţie mobilizăriii cehe, Germania ar fi trebuit să contramandeze propria sa mobilizare şi să renunţe la planurile sale. D. Beneş a pus în circulaţie versiunea că graţie energiei sale şi măsurilor sale energice, Reichul a fost pus la locul lui.

In faţa acestei intolerabile provocări, agravată de o persecuţie cu adevărat infamă şi de o teroare scandaloasă împotriva germanilor din Cehoslovacia, m'am hotărît să rezolv odată pentru totdeauna şi radical chestiunea sudetă. Din nou, pregătirile militare care se extindeau la forţele armate, la SS şi la SA, întocmai ca în Austria, şi la numeroase detaşamente ale poliţiei încazarmate, au dat cele mai frumoase dovezi de exactitate şi de putere de luptă.

Dacă străinătatea vrea să tragă din aceasta concluzia că Germania a ameninţat alte popoare cu violenţa, se violentează adevărul faptelor. In realitate, Germania a făcut să triumfe principiul dreptului popoarelor de a dispune de propria lor soartă, în beneficiul celor 10.000.000 de germani, într'un teritoriu în care englezii şi celelalte naţiuni occidentale nu au ce căuta.

Germania nu ameninţă pe nimeni

Germania nu ameninţă pe nimeni. Ea s'a ridicat contra încercării de ingerinţă a altora. Şi nu este nevoe să vă mai asigur că nici pe viitor nu vom tolera puterilor occidentale să încerce a interveni în anumite chestiuni care ne privesc exclusiv, încercări care ar fi făcute în chip manifest cu scopul de a împiedeca prin această intervenţie soluţiile fireşti şi raţionale.

Deaceea, ne-am bucurat atunci când, graţie iniţiativei prietenului nostru, Benito Mussolini şi graţie valoroasei bunăvoinţe a d-lor Chamberlain şi Daladier, ne-a fost cu putinţă să găsim elementele unui acord, care nu numai că îngăduia soluţionarea pacifică a unei chestiuni care nu mai putea fi amânată, dar mai putea servi şi ca o pildă pentru posibilitatea unui tratament rezonabil şi a unei rezolvări de ordin general în anumite probleme de interes vital.

Totuşi, un acord între marile puteri europene nu ar fi fost cu putinţă fără hotărîrea de a rezolva cu orice preţ problema cehoslovacă.

Poporul sudet şi-a dat şi el consimţământul cu aceiaşi majoritate sdrobitoare, la alegerile pentru primul Reichstag al Germiei Mari.

Avem acum o reprezentanţă a poporului german care poate revendica dreptul de a fi considerată ca o adunare cu adevărat constituantă.

Am de spus naţiunii un lucru şi anume: anul 1938 a fost în primul rând un an de triumf al unei idei. O idee a unit un popor. Odinioară şi în veacurile trecute se credea că trebue să se recurgă la război pentru realizarea acestei unităţi. De data aceasta nu a mai fost nevoe să se tragă sabia spre a se impune această uniune naţională. Am tras sabia numai pentru a ne apăra contra ameninţărilor din străinătate. Tinerele forţe armate ale Reichului, au înfruntat cu strălucire această primă încercare.

Problemele economice

Şi Fuehrerul a trecut la problemele economice. El a declarat: Nu trebue să pierd niciun cuvânt asupra necesităţii de a participa la activitatea comercială internaţională. In adevăr, ce obrăznicie să pretinzi că Atotputernicul a creiat lumea pentru unul sau două popoare? Fiecare popor are dreptul de a-şi asigura existenţa. Poporul german are acelaş drept, ca şi celelalte popoare, de a lua parte la exploatarea lumii.

Cu toate acestea, încă înainte de război s'a răspândit mai ales în cercurile engleze, ideea cu adevărat puerilă că sdrobirea şi desmembrarea Germaniei ar spori enorm beneficiile comerciale britanice. La sfârşitul războiului mondial, în care Germania a alunecat dintr'o fidelitate fără îndoială rău înţeleasă de aliat, orice om ar fi trebuit să-şi spună că niciun stat nu va folosi depe urma acestui război. Articolele spirituale ale economiştilor englezi, care declaraseră că nimicirea Germaniei ar putea spori prosperitatea şi buna stare a fiecărui englez, erau reduse la sfârşitul războiului la tăcere. Realitatea îi desminţise cu cruzime. Tot beneficiul pe care acest război ar fi putut să-l aducă a fost anulat de jertfele nemaiauzite de vieţi omeneşti şi bunuri, de sarcinile necontestate ce au apăsat asupra tuturor producţiilor şi mai ales asupra budgetelor statelor. Această realitate putea fi prevăzută, era limpede. Dacă s'ar fi ţinut seama de ea, s'ar fi ajuns la alte concluzii pentru redactarea tratatului de pace.

Germania a propus o restricţie resonabilă a inarmărilor

In 1933 şi 1934 am făcut de mai multe ori propuneri de a se ajunge la o restricţie rezonabilă a înarmărilor. Ele au fost respinse, ca şi revendicările noastre de a ni se reda posesiunile coloniale. Dacă azi oamenii de stat de geniu din alte ţări ar face o socoteală a pierderilor şi beneficiilor ce rezultă din discriminarea militară şi colonială şi prin urmare din discriminarea juridică, nu vor putea nega pe bună dreptate că superioritatea lor militară şi posesiunea splendidelor colonii răpite Germaniei îi costă depe acum foarte scump.

Ar fi fost cu mult mai înţelept să se cadă cu Germania la un acord bazat pe echitate şi pe bunul simţ,

Un rechizitoriu împotriva inamicilor Germaniei

Se pare că anumite democraţii au privilegiul de a semăna ura contra statelor totalitare, de a otrăvi opinia publică cu ajutorul informaţiunilor tendenţioase sau pe deaintregul inventate contra unor popoare care nu au făcut niciun rău altora şi care nu vor să aducă vreo atingere drepturilor acestor alte popoare.

Dacă ne apărăm contra acestor apostoli ai războiului, contra unor Duff Cooper, Eden, Churchill sau Ickes, se spune că este vorba din partea noastră de o atingere adusă drepturilor sacre ale democraţiei. Atâta timp cât Reichul este un stat suveran, guvernul german nu va lăsa ca politicienii englezi sau americani să-i interzică de a răspunde acestor atacuri. Vom avea grijă ca să rămânem suverani prin puterea armelor noastre şi prin alegerea prietenilor noştri.

Nu putem pierde din vedere în primul rând că în cazul de faţă este vorba de state a căror structură politică îngădue ca aceşti ataţători să fie chemaţi peste câteva luni la conducerea guvernului, în al doilea rând şi, prin urmare, suntem siliţi să informăm din când în când poporul german asupra mentalităţii acestor oameni.

Deoarece poporul german nu nutreşte niciun sentiment de ură contra Angliei. Americei sau Franţei, ci doreşte pacea, în timp ce aceste popoare sunt ataţate neîncetat contra poporului german de agenţi evrei şi neevrei, în cazul în care planurile acestor ataţători la război s'ar realiza, poporul nostru s'ar găsi într'o situaţie nepreveză tă în domeniul psihologic şi, prin urmare, de neînţeles.

De aceea, încă depe acum vreau ca propaganda şi presa noastră să răspundă la fiecare atac şi să informeze poporul german despre aceste atacuri. Poporul trebue să ştie cine sunt ataţătorii pe drept sau pe nedrept. Popoarele vor recunoaşte în curând că Germania naţional-socialistă nu vrea nici o vrăjmăşie cu alte popoare, că toate afirmaţiile privitoare la planuri de agresiune sunt minciuni ce trebue puse în seama unei istorii primejdioase sau spiritului de conservare egoist al câtorva politicieni, dar că aceste minciuni trebue să servească în câteva ţări unor oameni de bursă sau unor oameni de afaceri iresponsabili, care vor să salveze fondurile. Că, mai ales, evreimea internaţională vrea să-şi satisfacă astfel ura şi lăcomia, dar că aceste minciuni constitue în realitate defăimarea cea mai monstruoasă a unui mare popor pacific.

Dar, toată lumea trebue să înţeleagă un singur lucru: toate aceste încercări nu pot influenţa cu nimic lichidarea chestiunei evreeşti în Germania.

Chestiunea evreească

Abordând chestiunea evreească, Fuehrerul a continuat:

Este un spectacol odios să vezi cum lumea democraţiilor copleşeşte cu compătimire poporul evreu, dar nu vrea să-i dea nici o asistenţă. In ce mă priveşte, Germania nu caută decât să repare ceeace a stricat poporul evreu. Odinioară, când poporul german a fost jefuit de toate economiile sale strânse după o muncă de ani îndelungaţi, în urma inflaţiei recomandată şi efectuată de evrei, când străinătatea ne-a răpit capitalurile ce le aveam în străinătate, când ni s'au luat toate posesiunile noastre coloniale, oamenii de stat democratici nu găseau încă timpul să se ocupe de consideraţii umanitare. Graţie educaţiei brutale pe care democraţiile ne-au impus-o timp de 15 ani, am devenit întrucâtva ursuzi în faţa tuturor revărsărilor de sentimentalism. Am făcut experienţa că după sfârşitul războiului au murit de foame mai bine de 800.000 de copii, că ni s'au răpit peste un milion de vaci de lapte, în baza articolului crud al unui tratat care ne-a fost impus de democraţiile umanitare. Am văzut cum peste un milion de prizonieri de război germani au fost reţinuţi în captivitate un an după armistiţiu, fără nici o motivare valabilă. Mai bine de un milion şi jumătate din compatrioţii noştri au fost alungaţi din avutul lor şi depe pământul lor. S'au desprins dela Reich milioane de compatrioţi, fără să li se lase mijlocul cel mai primitiv de existenţă.

Aş putea cita astfel duzini de monstruozităţi de acest fel. Să ne scutească deci cu asemenea lamentări umanitare. Poporul german nu vrea să fie guvernat de altul. Franţa a francezilor. Anglia a englezilor, America a americanilor şi Germania a germanilor. Suntem hotărîţi să împiedecăm ca un popor străin să găsească mijlocul de a uzurpa toate pârghiile de comandă şi să descotorosim ţara noastră de această plagă. Dar dacă lumea străină scoate cu ipocrizie ţipete la vederea acestei expulzări de elemente „preţioase şi atât de civilizate", suntem uimiţi de felul cum se sfârşesc toate aceste jelanii. In adevăr, dece nu ni se exprimă recunoştinţă pentru faptul că dăm altora pe aceşti protagonişti ai civilizaţiei? Celelalte ţări nu pot aduce niciun argument care să poată semăna a scuză, câtă vreme refuză de a primi pe aceşti oameni de clasa întâi.

Cred că cu cât această problemă va fi rezolvată mai curând cu atât va fi mai bine, căci Europa nu va mai putea să-şi găsească pacea înainte ca problema evreească să fi fost rezolvată. Se poate să se realizeze în această privinţă în Europa un acord chiar cu naţiunile care nu găsesc decât cu greu calea spre înţelegere. Evreii vor trebui să se deprindă cu activităţi solide şi constructive ca şi celelalte popoare, căci altfel poporul evreu va trebui să se aştepte într'un viitor mai mult sau mai puţin apropiat la o criză de proporţii nemaipomenite.

In cursul vieţii mele, am fost adesea prooroc şi de multe ori s'au găsit oameni care şi-au bătut joc de mine. Vreau să fiu prooroc azi: dacă evreimea internaţională din Europa şi de peste mare va reuşi vreodată să arunce popoarele într'un nou război, rezultatul acestui război nu va fi bolşevizarea lumii şi prin urmare triumful evreimii, ci nimicirea evreilor din Europa.

**Căci epoca dezarmării popoarelor ariene pe tărâmul propagandistic a apus. Germania naţional-socialistă şi Italia fascistă posedă instituţii care îngădue la caz de nevoe să informeze lumea asupra dedesubturilor acestei chestiuni pe care numeroase popo